

I.

In Egypte, de bakermat van de schrijfkunst, heeft men allerlei vondsten gedaan, waardoor men zich een denkbeeld vormen kan van het alleroudste schrijfgereedschap. Penseelen en rieten pennen schijnen in den ouden tijd naast elkaar gebruikt te zijn om te schrijven. Aanvankelijk maakte men het riet voor schrijven bruikbaar door het eind in den mond nat te maken. Evenzoo deed men met het penseel. Een fijner stift verkreeg men door het harde riet te splijten, evenals onze stalen pennen gespleten zijn. Een mes en een stuk puimsteen om de afgestompte punt weer te scherpen, waren toen onmisbare zaken voor ieder die schrijven wilde, evenals een liniaal, waardoor men de regels in de juiste richting kreeg.

In den tijd toen men rollen van metaal gebruikte om op te schrijven of liever te krassen, kon men alleen metalen griffels gebruiken, die ook nog dienst deden nadat het gewoonte was geworden met was bestreken tafeltjes te bezigen.

In dien tijd werd de metalen griffel, stilus geheeten, aan het eene einde afgeplat om de was, zoo noodig, weer gelijk te kunnen strijken of het reeds gebruikte was-tafeltje opnieuw te kunnen laten dienst doen. In ons Hollandsch woord *stijl* voor schrijftrant, bewaren we nog de herinnering aan dien stilus uit den tijd der Romeinen.

In de middeleeuwen en tot in het midden der vorige eeuw gebruikte men om te schrijven veeren; vooral een ganzeveer verschafte een goed bruikbare pen. Daartoe werd de holle schacht schuin afgesneden en gespleten. Een van de hoofdvereischen voor een goed onderwijzer, schoolmeester zei men in die dagen